

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

9. Vtrum sit maxima vnionum, quæ creaturis conueniunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

num ad corpus seu esse album ad subiectum, & similiter ita se habet natura humana ad eundem Dei filium, sicut anima ad corpus, & albedo ad subiectum. Et propterea, ut iam dictum est, quoadmodum generatur ex vnione, & corrumpitur ex separatione non albedo, nec subiectum, sed esse album, & similiter, non anima nec corpus, sed esse animatum, & esse viuum, ita ex vi assumptionis non fit filius Dei, non fit natura humana, sed fit esse hominem non in communi, sed hunc, & similiter, si separaretur natura humana, corrumpetur non natura humana, sed esse hominem hunc. Nam si sibi relinquere- tur natura humana, non esset idem homo, sed alius homo fieret, qui in natura illa subsisteret: non enim Christus subsisteret in illa natura, sed alius homo. Unde si verbaliter etiam desideras respondere habes, quod esse hominem, est illa entitas absoluta, quae fundat relationem vnionis in mysterio incarnationis, & quod ista entitas si est, necessario est vnus Verbo. Impossibile est siquidem inueniri idem esse hominem separatum a Verbo: quia nisi posset inueniri eadem natura humana separata a verbo quoniam esse hominem, numeratur ad numerationem indiuiduorum hominis. Si enim natura humana separaretur a Verbo, eo ipso quod fieret, & esset alius homo, esset aliud numero esse hominem, quod ille alius esset homo; & aliud quo nunc verbum Dei est homo: quoniam ut iam dictum est, esse hominem in compositione naturae, & suppositi consistit, ac per hoc variato supposito, variabitur numeraliter. Sicut si albedo migraret de subiecto in subiectum, esset aliud, & aliud numero esse album, iuxta numerum subiectorum: & similiter si anima migraret de corpore in corpus, esset aliud, & aliud numero esse viuum, iuxta numerationem corporum eadem ratione, quia in compositione haec omnia consistunt. & diuersitas numeralis, diuersitatem subiectorum, seu suppositorum comitatur. Et sic patet, quod est aliqua entitas absoluta, quae quodammodo est in natura creata, scilicet humana natura Christi, scilicet esse hominem, quae si est eadem numero, necessario est vnica personae diuinae.

est copulatio ex parte assumptis, inquantum assumptio dicitur quasi ad se sumptio: sed incarnatio, & humanatio ex parte assumpti, quod est caro, vel natura humana. Et ideo assumptio differt ratione, & ab vnione, & ab incarnatione seu humanatione.

ARTICVLVS IX.

Vtrum vnio duarum naturarum in Christo sit maxima vnio.

AD NONVM sic proceditur. **V**t patet, quod vnio duarum naturarum in Christo non sit maxima vnio. Vnitum enim deficit in ratione vnitatis ab eo, quod est vnus, eo quod vnus dicitur per participationem, vnus autem per essentiam: sed in rebus creatis aliquid dicitur simpliciter esse vnus, sicut proprius patet de vnitate ipsa, quae est principium numeri. ergo homo vnus, de qua loquimur, non importat maximam vnitatem. **¶** 2. Praet. Quia ea, quae vniantur, magis distat, tanto minor est vnio sed ea, quae sunt in hanc vnionem uniuntur, maxime distant. Natura diuina, & humana: distant enim in infinitum. ergo huius-

modi est minima vnio. **¶** 3. Praet. Per vnionem fit aliquid vnus: sed ex vnione animae, & corporis in nobis fit aliquid vnus in persona, & natura: ex vnione autem diuinae, & humanae naturae fit aliquid vnus solum in persona. ergo maior est vnio animae ad corpus, quam diuinae naturae ad humanam: & sic vnio de qua loquimur, non importat maximam vnitatem. **S**ED CONTRA est, quod Augustinus dicit. Trinitas quod homo potius est in Filio Dei, quam Filius in Patre: Filius autem est in Patre per unitatem essentiae, homo vero est in Filio per vnionem incarnationis. ergo maior est vnio incarnationis, quam vnitas diuinae essentiae, quae tamen est maxima vnio: & sic per consequens vnio incarnationis importat maximam vnitatem.

RESPON. Dicendum, quod vnio importat coniunctionem aliquorum in aliquo vno. Potest ergo vnio incarnationis dupliciter accipi, vno modo, ex parte eorum quae coniunguntur: alio modo, ex parte eius, in quo coniunguntur, & ex hac parte, homo vnus

huic homini, quale est esse hominem inuentum in hoc homine, qui est Christus. Et haec dicta sunt, loquendo de termino assumpti primum secundum rem, hoc est, actionis, & passionis intellectae per nomen assumptionis: nam loquendo de termino assumptionis, ut importatur in vocabulo assumendi, remitto te ad litteram, quod natura humana est, ut terminus a quo, & persona diuina est, ut terminus ad quem. Quae ideo pro nouitatis dixerim ut non putent doctores nam datam a verbis Auctoris dispare: sed attendant, quod secundum varias considerationes varie assignari potest terminus. Nos autem ad rem spectauimus, ut actioni reali, & esse cuius tam excellenti

quod natura humana est, ut terminus a quo, & persona diuina est, ut terminus ad quem. Quae ideo pro nouitatis dixerim ut non putent doctores nam datam a verbis Auctoris dispare: sed attendant, quod secundum varias considerationes varie assignari potest terminus. Nos autem ad rem spectauimus, ut actioni reali, & esse cuius tam excellenti

quod natura humana est, ut terminus a quo, & persona diuina est, ut terminus ad quem. Quae ideo pro nouitatis dixerim ut non putent doctores nam datam a verbis Auctoris dispare: sed attendant, quod secundum varias considerationes varie assignari potest terminus. Nos autem ad rem spectauimus, ut actioni reali, & esse cuius tam excellenti

quod natura humana est, ut terminus a quo, & persona diuina est, ut terminus ad quem. Quae ideo pro nouitatis dixerim ut non putent doctores nam datam a verbis Auctoris dispare: sed attendant, quod secundum varias considerationes varie assignari potest terminus. Nos autem ad rem spectauimus, ut actioni reali, & esse cuius tam excellenti

Super Questionis 2. Articulum nonum.

IN articulo 9. aduerte primo, quod cum iam distinctum sit de vnione vel pro relatione vnionis, vel pro coniunctione, ad qua consequitur relatio vnionis, hoc in loco non sumitur vnio pro relatione, sed pro coniunctione ipsa, ut patet in principio corporis articuli, & ex conditione, quae de ipsa inquiritur, scilicet de excellentia eius respectu reliquarum coniunctionum. Ridiculum enim hoc est, querere de relatione, nisi ratione fundamenti, nam seclusa ratione fundamenti, nulla vnionis relatio est maior altera: sed ideo vnio materiae, & formae est maior vnione substantiae, & accidentis, quia fundamentum est magis indiuisum, ut patet.

Aduerte secundo quod non queritur explicite de vnione naturae, & personae vtrum sit maxima: sed de vnione naturarum in persona, verumtamen, & hoc in responsione ad vltimum tractabit. **I**n corpore articuli duo sunt, primo ponitur distinctio b. mebris deinde responderetur quaestio cuius distinctione iuxta membra proposita distinctionis. Est autem distinctio ista. Vnio incarnationis dupliciter consideratur, vel ex parte naturarum coniunctarum, vel ex parte eius in quo coniunguntur. Probatur distinctio, quia vnio claudit in se duo, primo, extrema, quae iunguntur: secundo, vnus in quo coniunguntur: est enim vnio coniunctio aliquorum in aliquo vno. Principalis conclusio responsiua quaestio est, Vnio naturarum in Christo ex parte eius, in quo vniantur, est maxima. Probatur, quia vnitas diuinae personae, in qua vniantur, est maxima. Secundaria conclusio est. Huiusmodi vnio ex parte naturarum, quae coniunguntur, non est maxima, nec aliter probatur.

Circa distinctionem in littera assignatam, dubium non dissimulandum occurrit: quoniam videtur deficiens, quia coniunctio aliquorum in aliquo vno, potest accipi non solum ex parte eorum, quae coniunguntur, vel ex parte eius, in quo coniunguntur:

Li. 1. c. 10. an. te med. 10. 3

3. dist. 5. q. 1. art. 1. q. 1. & 4. c. 6. c. 41.

tur: sed etiam ex parte coniunctionis extremorum in illo vno. Verbi gratia, coniunctio corporis, & animae in Sorte, potest accipi ex parte animae, & corporis, vel ex parte Sortis, vel ex parte coniunctionis illo in Sorte. Et in litera hoc tertium membrum deficit, & tamen hoc est principalis membrum in proposito considerandum:

quoniam, non dicitur proprie loquendo, vnio maior ex parte extremorum, nec ex parte termini, sed ex parte coniunctionis extremorum in termino. Contingit siquidem in Sorte coniungi multa accidentia quae licet ex parte eius in quo coniunguntur, scilicet persona Sortis, habeant maximam unitatem: non tamen propterea sunt maxime vnum, quia coniunctio ipsa in Sorte non est maxima, sed minima.

Dubium secundo oritur hinc circa conclusionem principalem, quoniam non nisi abusive saluatur,

ex illa vnione incarnationis esse maximam post vnionem trinitatis diuinæ, quod est & Auctor saluare nititur in litera, & Bernardus in lib. de consideratione, asserit. Et probatur seque: quoniam non nisi abusive diceretur, quod vnio creaturarum vniuersi est maxima, quia ex parte eius, in quo vnitur, est maxima: quia vnitas Dei in quo vnitur est maxima vnitas, ita n. dicitur in litera, quod diuinæ humanæque naturæ vnio in Christo est maxima ex parte eius, in quo vnitur, quia vnitas diuinæ personæ, in qua vnitur, est maxima. Et similiter non solum vnitas naturarum diuinæ, & humanæ esset maxima, sed etiam vnio accidentium Christi, puta, visus, & auditus, esse albi & cri spii, esset maxima ex parte eius, in quo vnitur, quia vnitas in persona diuina, cuius vnitas est maxima: hoc enim non est saluare vnionem incarnationis esse maximam nisi abusive, vt patet. Et multiplicatur dubium ex Durando io 5 dist. 3. sent. q. r. dicente vnionem incarnationis esse maximam, quantum ad dignitatem, & non quantum ad intrinsecam rationem vnionis. Et hoc enim probat, quia illa vnio est, quantum ad rationem vnionis maxima, cuius extrema magis, & intimius efficiunt, vel efficiuntur vnio: sed extrema multarum vnionum, & non incarnationis sunt talia ergo. Maior probatur, quia vnione, in qua aliqua sunt vnum: ratio aut vnus est ratio indiuisi. Minor verò, quia materia, & forma constituunt vnum per essentiam, & vnum est inseparabile ab alio manente consistentia: non sic autem constat esse extrema incarnationis. Vnde glossat Durandus Bernardum, quod intelligitur de maxima vnione quantum ad dignitatem.

Ad hanc quaestionem respondetur, quod distinctio male intelligitur: nam, neutrum distinctionis membrum accipiendum est secundum se, ita quod cum distinguitur, coniunctionem posse accipi ex parte extremorum vel ex parte termini, non intelligitur ex parte extremorum secundum se, & similiter non intelligitur ex parte termini secundum se: sed quemadmodum primum membrum intelligitur ex parte extremorum inter se, ita secundum intelligitur ex parte termini vt coniungentis. Et sic non deficit tertium membrum: sed tertium membrum est id quod distinguitur in primum, & secundum. Nam coniunctio ipsa duorum in aliquo vno, distinguitur, quia accipi potest ex parte extremorum inter se, vel ex parte eius, in quo coniunguntur, vt sic. v. g. Coniunctio animæ, & corporis in homine potest dupliciter accipi, primo, ex parte animæ, & corporis, non formaliter (sic enim valde distans) sed inter se, quia inter se iunguntur, vt actus substantialis, & potentia: alio modo, ex parte eius, in quo iunguntur, in quantum iunguntur in illo, puta, in quantum sunt in vna natura composita, puta, humanitate, vel in quantum sunt in vna persona, puta, Sorte. Et hic est verus sensus distinctionis literæ: obiectiones autem procedunt contra alium sensum, quo sumuntur extrema, quæ iunguntur secundum se, & id in quo iunguntur secundum se. Et ideo non est mirum si deficit, si deducitur:

habet præminentiam inter alias vniones: nam vnitas per sonæ diuinæ, in qua vnuntur duæ naturæ, est maxima. Non autem habet præminentiam ex parte eorum, quæ coniunguntur.

Ad primum ergo dicendum, quod vnitas diuinæ personæ est maior, quam vnitas numeralis, quod scilicet est principium numeri. Nam vnitas diuinæ personæ, est vnitas increata, per se subsistens, non recepta in aliquo per participationem: est etiam in se completa, habens in se quicquid pertinet ad rationem vnitatis: & ideo non competit sibi ratio partis, sicut vnitati numerali, quæ est pars numeri, & quæ participatur in rebus numerata.

Fit ad inconuenientiam, & si non saluatur intentum nisi abusive: Ex his patet solutio secundum dubium, nam sensus literæ est, quod naturæ diuinæ, & humanæ, quod in mysterio incarnationis vnuntur, coniunctio dupliciter potest accipi, vel ex parte naturarum inter se (& sic per se nota relinquatur pars negatiua, sicut vere est per se nota, quia inter se non vnuntur, nisi sicut causa, & instrumentum causæ, vbi constat non esse maximam vnionem) vel ex parte eius, in quo vnuntur, hoc est ex parte personalis coniunctionis, quæ obinet in vna persona diuina: hoc enim idem est ac dicere, ex parte personæ diuinæ, in qua coniunguntur, vt sic, ac dicere ex parte personæ diuinæ, in quantum est persona, vniuersique naturæ: hoc enim est accipere coniunctionem ex parte eius, in quo iunguntur, vt sic, hoc est, formaliter loquendo. Quocirca quia,

Et ideo quantum ad hoc, vnio incarnationis præminet vnitati numerali, ratione. I. vnitatis diuinæ personæ, non autem ratione naturæ humanæ, quæ non est ipsa vnitas diuinæ personæ, sed est ei vnitas.

Ad secundum dicendum, quod ratio illa procedit ex parte coniunctorum, non autem ex parte personæ, in qua facta est vnio.

Ad tertium dicendum, quod vnitas diuinæ personæ est maior vnitas, quam vnitas, & personæ, & naturæ in nobis. Et ideo vnio incarnationis est maior, quam vnio animæ & corporis in nobis. Quia vero illud, quod in contrarium obijcitur, falsum supponit. I. quod

vt patet ex prius dictis, vnuntur in persona diuina substantialiter, & non accidentaliter, vt accidentia Christi, & vnuntur substantialiter, non vt partes (vt manus, & caput) sed vt totum, vt natura ipsa, vt hæc humanitas vnitur Sorti, & vnuntur non solum substantialiter absque partium imperfectione, sed sic substantialiter vnuntur in vna simplicissima, & indiuisibilissima ac incomponibili vnitate substantiali personali communi vtriq; naturæ, vt superet merito omnem aliam vnionem quoruncunque in alio, vt sic, ita quod licet anima, & corpus Sortis vniantur substantialiter, & in vna natura humanitatis, & in vna persona Sortis non tamen magis, sed pluribus modis vnuntur, quam natura diuina & humana in Christo: quia vnuntur, & in natura, & in persona, istæ autem vnuntur tantum vno modo, scilicet, in persona: sed vnio hæc in isto vno modo, est maior, quam sit illa in vtroque: quia in mysterio incarnationis vnitas communis extremis, secundum quam propriissime, & formaliter quantificatur coniunctio, in tertio est vnitas personalis simplicissima, & incomponibilis, & indiuisibilissima ad quam constat, quod nec vnitas personalis Sortis, nec vnitas essentialis humanitatis, nec ambæ simul ascendunt, vt patet.otanter autem dixi, vnionem in alio, dixi enim hoc ad preferendam doctrinam hæc ab vnione aliorum inter se: quoniam vt in litera patet, non ex hac parte, sed solum ex parte vnionis in aliquo vno, vnio naturarum in Christo est maxima. Si tamen vnio hæc incarnationis perspicitur, vt est duorum inter se, scilicet personæ diuinæ, & humanæ naturæ, sic etiam inuenitur maxima, & excedens omnes alias vniones propter dictam rationem. Et secundum quid excedit vnionem Trinitatis, vt dicitur in responsione ad vltimum ex August. quia homo potius est in filio Dei, quam Filius in Patre, quia scilicet, idem est suppositum hominis, & Filii Dei, non est autem idem suppositum Patris, & Filij appellatur autem secundum quid maior hinc ista vnitas, quia homo imponit vtrumque, naturam scilicet humanam, & suppositum, & non quo ad naturam significatam, sed quo ad suppositum tantum est magis in Filio, quam Filius in Patre: merito autem, quod secundum aliquid sui est magis vnum, & secundum aliquid minus vnum appellatur secundum quid, & non simpliciter magis vnum. Et per hæc patet expositio literæ totius articuli.

Ad Durandum autem dicitur, quod extorquet Bernardi sententiam, & vtilificat eam: de vnione enim in quantum vnio, secundum ipsam rationem vnionis loquitur Bernardus, proponens vnionem Trinitatis, quæ non esset proponenda quo ad dignitatem, quia tota Triplex non est dignior persona filij, formaliter igitur Bernardus, formaliter, & Auctor loquitur, formaliter & nos intelligimus, atque saluamus, vnionem incarnationis esse post vnitatem Trinitatis maximam simpliciter. Et cum dicitur, illa sunt magis

po arg tra

Inf. q. 6. & v. 29. art. 3. di. 1. art. 1. P. 1. 110. art. 6. quod.

cap. r. m. d.

* di. 3. art. P. S. c. art.

magis vnum, quorum extrema magis, & intimius constituunt vnum, dicitur quod addendum est huic propositioni, vel sunt vnum inter se, vel in tertio: alioquin negetur, quia voluntaria est. Nam ex intrinseca ratione vnionis, & vnus nihil aliud habetur, quam quod vnita, aut sunt aut sunt vnum, hoc est indi-

* positam arg. sed contra.

nisi inter se, vel in tertio: personae enim diuinae non sunt, sed sunt vnum in tertio, hoc est in diuina essentia. Et similiter in proposito duarum naturarum sunt vnum in persona diuina, & natura humana est vna personaliter cum persona diuina. Et sic negatur. Minor, scilicet quod materia & forma magis, & intimius sunt vnum in essentia humanitatis: non enim est minus vnum, vnum in persona substantialiter, & simpliciter ma, quam vnum in substantia, & persona composita. Et cum probatur ex inseparabilitate, respondetur, quod etiam hic non potest fieri separatio, salua consistencia omnium extremorum: quoniam si humana natura separaretur a verbo, non esset idem, sed alius homo, & si militer persona diuina amitteret esse hominem. Constat autem, quod tam esse hominem, est esse substantiale, quam esse alium hominem, est esse aliam substantiam. Et si haec apparent mirabilia, & incomprehensibilia nobis, non propterea sunt reiicienda, sed credenda, & veneranda.

Inf. q. 6. art. 6. & veri. q. 29. art. 2. & 3. di. 13. q. 3. art. 1. * P. sec. q. 110. art. 2. 3. Art. 6. huiusmodi quatuor.

ARTICVLVS X.

Utrum vnio duarum naturarum in Christo sit facta per gratiam.

AD DECIMUM sic procedit. Vt, quod vnio incarnationis non sit facta per gratiam. Gratia enim est accidens quoddam, ut in 2. parte habitum est: sed humanae naturae vnio ad diuinam non est facta per accidens, ut supra ostensum est. Ergo vnio incarnationis non sit facta per gratiam.

1. Praet. Gratia subiectum est anima, sed sicut dicitur Colof. 2. in Christo habitauit plenitudo diuinitatis corporaliter. ergo videtur, quod illa vnio non sit facta per gratiam.

2. Praet. Quilibet sanctus Deo vnitur per gratiam. si igitur vnio incarnationis fuit per gratiam, videtur, quod non aliter dicatur Christus esse Deus, quam alii sancti homines.

SED CONTRA est, quod Aug. dicit in lib. 2. de Praedest. sancto- rum, ea gratia fiat ab initio fidei sua homo quicumque Christianus, qua gratia homo ille ab initio suo factus est Christus: sed homo ille factus est Christus per vnionem ad diuinam naturam. ergo vnio illa fuit per gratiam.

RESPON. Dicendum, quod sicut in 2. parte dictum est, gratia dupliciter dicitur, vno modo voluntas Dei gratis aliquid dantis: alio modo ipsum gratuitum donum Dei. Indiget autem humana natura gratuita Dei voluntate ad hoc, quod eleuetur in Deum, cum

cap. 11. ante med. 10. 7.

Super Quaestio. 59. artic. 4. c. 1. m. m.

Titulus articuli 10 clarus est.

In corp. articuli duo sunt. primo ponitur distinctio bi membris de gratia, secundo respondetur quaestio tribus conclusionibus. Distinctio est, Gratia pro voluntate Dei gratuita, vel pro gratuito dono.

* 3. di. 13. q. 3. art. 1. P. s. q. 110. art. 1.

Vbi nota duo, primum est, quod in vtroque membro fit mentio de gratuito:

quia voluntas quandoque est debita quaeque gratuita: voluntas enim iustitiam ministrans est voluntas ex debito dantis vnici: quod suum est: voluntas autem non ex debito, nec mercenarie, nec vi, aut metu dantis, sed amore benevolentiae gratuita est: & similiter donum gratuitum est, quod ex tali voluntate

A datur. Secundum est, quod appellatione doni gratuiti non solum venit habitualis gratia, sed et quodcumque donum gratis concessum, siue illud sit actuale aliud auxiliu, siue quicumque alia res. Unde quia hoc membrum subdiuiditur in litera, quamuis non sub forma subdiuisionis, ideo numerus conclusionum excedere videtur et membra diuisionis, cum tamen in veritate iuxta tria membra in litera, posita scilicet gratuita voluntatem Dei, & gratuitum donum habitualis gratiae, gratuitum donum ipsius vnionis, tres sint conclusiones.

hoc sit supra facultatem suae naturae. Eleuatur autem humana natura in Deum dupliciter, vno modo per operationem, quam sancti cognoscunt, & amant Deum: alio modo per esse personale, qui quidem modus est singularis Christo, in quo humana natura assumpta est ad hoc, quod sit persona filij Dei. Manifestum est autem, quod ad perfectionem operationis requiritur, quod potentia sit perfecta per habitum: sed quod natura habeat esse in supposito suo, non fit mediante aliquo habitu.

Sic ergo dicendum est, quod si gratia accipiatur ipsa Dei voluntas gratis aliquid faciens, vel grati seu acceptu aliquo habes vnio incarnationis facta est per gratiam, sicut & vnio sanctorum ad Deum per cognitionem, & amorem: si vero gratia dicatur ipsum gratuitum Dei donu, sic ipsum quod est humanam naturam esse unitam personae diuinae, potest dici quaedam gratia, in quantum nullis praecedentibus meritis hoc est factum, non autem ita quod sit aliqua gratia habitualis, qua mediante talis vnio fiat.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod gratia, quae est accidens, est quaedam similitudo diuinitatis participata in homine. Per incarnationem autem humana natura non dicitur participasse similitudinem aliquam diuinae naturae, sed dicitur esse coniuncta ipsi diuinae naturae in persona filij: maius autem est ipsa res, quam similitudo eius participata.

AD SECUNDUM dicendum, quod gratia habitualis est solum in anima: sed gratia gratuita Dei donum, quod est vniri diuinae personae, pertinet ad totam naturam humanam, quae componitur ex anima, & corpore. Et per hunc modum dicitur plenitudo diuinitatis in Christo corporaliter habitasse: quia est unita diuinae naturae non solum animae, sed et corpori: quauis et possit dici, quod dicitur habitasse in Christo corporaliter, in umbra, sicut habitauit in sacramenti ueteris legis, de quibus ibidem subditur, quod sunt umbra futurorum,

nam hinc habes, quod ex eo quod formaliter loquendo inter naturam, & propriu suppositu nullus exigit habitus, ideo inter naturam humanam, & personam filij Dei in Christo nullus exigitur habitus fundatur. n. hic processus super illa proportionalitate, vt patet. Nota secundo, quod gratia habitualis in proposito nomine non restrin-

gitur

8. dist. 4. q. 7. art. 2. & q. 2. & col. 2. de 2. co. 3.

Vbi nota primo, quod hinc habes apud Augustinum, eodem se habere modo naturam humanam Christi ad personam filij Dei, si cut se haberet ad personam patris, & sicut se habet natura Sortis ad personam Sortis.

Artia S. Thomae.